

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 37:

Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Handlepligt ved uenighed, mellemkommunal refusion ved passivitet, prisfastsættelse af mellemkommunal refusion, mellemkommunal refusion for plejevederlag, adgang til at indhente oplysninger i forbindelse med refusionspligten og behandling af praksisundersøgelse på møde).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).

(Fremsat 27/10 2005).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Irene Simonsen (V):

Jeg skal på vegne af Venstres ordfører, Anne-Mette Winther Christiansen, som ikke kunne være til stede her, læse hendes ordførertale op:

Venstre kan fuldt ud bakke op om dette forslag. Det er meget vigtigt at få tydeliggjort ansvarsfordelingen mellem kommunerne og mellem kommuner og amter i forbindelse med retssikkerheden på det sociale område. Med det her lovforslag vil der ske en præcisering, som kommer borgeren til gode. For Venstre er der ingen tvivl om, at mennesket kommer før systemet, og det er det her lovforslag med til at udbygge.

Med lovforslaget håber vi, at vi ikke igen skal læse i aviserne om borgere, der på grund af kommunernes uenighed om handlepligten, efterlades retsløse i længere perioder. Det indeholder rigtig gode og positive forbedringer til at sikre, at borgerne ikke kommer i klemme mellem to kommuner, og der ligger et vigtigt signal til kommunerne i forslaget, nemlig at det ikke kan betale sig at se den anden vej, når en borger har brug for hjælp.

Så jeg kan kun gentage: Venstre støtter dette forslag fuldt ud.

Formanden:

Tak til fru Irene Simonsen. Så er det fru Karen J. Klint som ordfører.

Karen J. Klint (S):

Socialdemokraterne støtter også lovforslaget, men vi har nok nogle spørgsmål undervejs, som vi godt lige vil have uddybet og afdækket nærmere. Vi skal lige have sikkerhed for, at når vi

åbner for flere oplysninger, man kan fremsende mellem myndighederne uden borgersamtykke, skal der virkelig være så begrænsede muligheder som overhovedet muligt.

KL 17.35

Selv om det handler om, at man skal betale en regning og det kun er faktuelle ting, skal man aflevere cpr-nummer. Så vi skal i hvert fald være sikre på, at når mennesker er lovet anonymitet, f.eks. på et krisecenter, skal den anonymitet også være der, sådan at det kun er selve regningen, man forholder sig til.

Så synes vi egentlig også, det er o.k. med den udvidelse. Vi vil gerne have, at politikere også efter kommunalreformen får kendskab til praksisundersøgelser, men vi har noteret os, at KL ikke synes så meget om, at det skal styres herindefra. Det er i hvert fald vigtigt og nødvendigt, når man indskrænker antallet af politikere og man øger embedsmandsfunktionen ude decentralt, at vi har en forventning herindefra til, at der er visse forhold, som politikerne skal gøres bekendt med. Det er bl.a., hvis man har nogle praksisundersøgelser om visse forhold, for de undersøgelser kommer jo ikke af ingenting, de kommer jo kun, hvis der er en grund til det.

Så har vi noteret os, at KL i et høringssvar oplyser, at man inddrager pensionen hos folk, som er på forsorgshjem, og at ministeren svarer, at det ikke er lovligt. Så vi skal da lige have klarhed over, om det faktisk sker, eller om det er en skrivefejl af KL. Det er bl.a. et af de spørgsmål, som vi gerne vil stille.

Med hensyn til hvor sikkert og vandtæt det lovforslag, som vi står med nu, er, kan jeg godt være lidt usikker. Vi er jo oppe mod meget kreative mennesker. Der er også et af høringssvarene, der siger, om det måske er lidt omvendt kassetænkning, vi så kan invitere til, altså at man holder op med at udvikle de mennesker, man har med at gøre, bare fordi der er nogle andre, der betaler for dem. Det er måske billigere at få en regning betalt et andet sted end at investere i, at folk kommer så langt, at de måske også optjener det, der hedder en ny opholdskommune. Der skal vi nok have det begreb beskrevet noget bedre, altså hvordan man kan optjene en ny opholdskommune, sådan at der kan være tryghed om det, så der ikke bliver kassetænkt i at fastholde folk i en lavere grad af selvhjælp frem for at gøre dem så selvhjulpne som muligt.

Det samme kan være tilfældet i forhold til nogle EU-borgere. Da skal vi også have tydeliggjort lidt mere, hvad der er den fungerende op-

holds-kommune, altså hvordan det er, man definerer det, og hvilke krav og pligter der ligger i det.

Så vi er mere sådan lidt spørgelystne i det, og det skal ikke tages som et udtryk for, at vi er imod, men mere for, at vi godt vil have uddybet detaljerne lidt mere, sådan at de bedre kan forstås og bruges i lovens ånd og efter dens intentioner.

Formanden:

Tak til fru Karen Klint. Så er det fru Mia Falkenberg som ordfører.

Mia Falkenberg (DF):

Lovforslaget tilgodeser i høj grad borgernes retssikkerhed og sikrer, at borgerne altid kan henvende sig til deres opholds-kommune for at modtage ydelser efter den sociale lovgivning. Opholds-kommunen kan så efterfølgende få refusion fra borgerens bopæls-kommune.

Desuden pålægger forslaget tidligere opholds-kommuner en refusion, hvis de har undladt at iværksætte de nødvendige foranstaltninger eller de bringer nødvendige foranstaltninger til ophør. Hermed er borgeren sikret ikke at komme i klemme mellem to kommuner.

Med lovforslaget bliver kommunalbestyrelserne og amtsrådene også pålagt at behandle sager om kommunernes eller amternes egen praksis, hvis de sociale nævn eller Ankestyrelsen har udarbejdet en undersøgelse om kommunernes praksis.

Vi har desuden noteret os de mange positive høringssvar, og fra Dansk Folkepartis side kan jeg sige, at vi støtter forslaget.

Formanden:

Tak til fru Mia Falkenberg. Så er det hr. Tom Behnke som ordfører.

Tom Behnke (KF):

Lovforslaget her omhandler jo hele syv forskellige mindre elementer, men dog ganske betydelige elementer og vigtige ting at få rettet op på. Jeg vil godt i den sammenhæng give socialministeren og ministeriet ros for, at man sådan løbende holder øje med, hvad der sker på området, og løbende sørger for, at der bliver en justering af lovgivningen, sådan at den fungerer både hensigtsmæssigt og rimeligt.

Det er jo vigtigt, sådan ser vi i hvert fald på det, at borgerne ikke kommer i klemme i den offentlige forvaltning, i det offentlige bureaukrati.

Det er vigtigt, at hvis der opstår tvivl om, hvilken kommune der har handlepligten, har man en hovedregel, et udgangspunkt for, hvem det er, der i første omgang i hvert fald skal påtage sig handlepligten, således at borgeren får sin hjælp, får sine ydelser, og så må kommunerne efterfølgende slås, om jeg så må sige, uden at det går ud over borgeren, uden at borgeren egentlig lægger mærke til det.

Kl. 17.40

Det er ikke rimeligt, at en borger, i nogle tilfælde i månedsvis, kan blive holdt hen i det uvisse uden at få sine ydelser og uden at få den hjælp, der er brug for, fordi kommunerne af den ene eller anden grund ikke lige kan finde ud af, hvem det er, der har handlepligten. Det er altså vigtigt, at de borgere, som jo i forvejen er nogle af de svage her i samfundet, ikke skal lide under det. I kommunerne må man sørge for at tage diskussionen bag de lukkede døre og i sidste ende finde ud, hvem det er, der skal betale regningen.

Det gælder i forbindelse med handleforpligtelsen, men det gælder også i forbindelse med det, man kan kalde for refusionen i tilfælde af passivitet. Det er ikke rimeligt, at en kommune, om jeg så må sige, kan eksportere sine problemer ved at forholde sig passivt, indtil borgeren flytter et andet sted hen, hvorefter den nye kommune kan se, at det er helt oplagt, at der burde være grebet ind på et langt tidligere tidspunkt. Den gamle kommune burde være kommet med nogle tilbud, nogle tiltag og nogle hjælpeforanstaltninger, men den har simpelt hen bare forholdt sig passiv uden at gøre noget, da den burde have gjort noget.

Det er ikke rimeligt, at den nye kommune på den måde skal overtage problemet og overtage finansieringen. Den skal kunne sige til den gamle kommune: Det her går simpelt hen ikke, og det vil vi ikke være med til. I er nødt til at betale den regning, for det burde I have haft gjort fra starten af.

Jeg har også hæftet mig ved det element i forslaget, der handler om forsorgshjem. Det er jo ikke alle kommuner, der har et forsorgshjem, det er faktisk kun nogle ganske få kommuner, der har det. Men det er jo ikke rimeligt, at de kommuner, der har det, kommer til at hænge på udgiften til evig tid, hvis det er sådan, at en borger kommer fra en kommune, hvor der ikke er et forsorgshjem, og søger til en ny kommune, alene af den grund at der er et forsorgshjem. Den gamle kommune må fortsætte med at finansiere det, og hvis den, der er på forsorgshjemmet, af

en eller anden grund forlader det i en kortere eller længere periode, men vender tilbage senere, er der heldigvis lavet nogle præciseringer af, at fordi man kortvarigt er væk fra et forsorgshjem, betyder det ikke, at den pågældende kommune har overtaget opgaven.

Angående plejevederlag til pasning af døende så synes jeg også, det er et af de gode tiltag i lovforslaget. En af de gode præciseringer handler om, når der er tale om pasning af døende i den døendes eget hjem. Her er det vores opfattelse fra konservativ side, at man er nødt til at vise en meget stor grad af fleksibilitet.

Om pasningen rent fysisk sker i den ene eller den anden kommune, skal i hvert fald ikke føre til, at man kommer ud i et slagsmål om, hvilken kommune der skal finansiere det, og man igen som borger oplever, at det pludselig mere bliver en diskussion om penge – om, hvem der skal betale – end et spørgsmål om, hvorvidt man som pårørende vil påtage sig den meget flotte opgave, det er at passe en døende.

Hvis man har fundet ud af, at det sådan set foregår bedre hos den, der står for plejen, end i den døendes eget hjem, skal det selvfølgelig ikke skille nogen ad. Det må bare præciseres, at det selvfølgelig er den kommune, hvorfra borgeren kommer, der skal betale, men at det også som foreslået i reglerne er den kommune, hvor plejen rent faktisk finder sted, som skal sørge for rent fysisk af udbetale ydelserne. Man kan så få dem refunderet fra den gamle kommune osv.

Alt i alt er der en række gode tiltag i dette lovforslag, som stiller borgerne langt bedre og sørger for, at borgerne i hvert fald ikke kommer i klemme, når kommunerne er uenige om det ene eller det andet.

Formanden:

Tak til hr. Tom Behnke. Så er det hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

Det er jo i virkeligheden en ordentlig omgang, der er i dette lovforslag. Der er syv forskellige delelementer, og flere af de delelementer er vi meget positive over for i Det Radikale Venstre. Men der er også nogle, som vi gerne vil spørge lidt til og have uddybet, og måske kan ministeren allerede i dag gøre os lidt klogere på nogle af dem.

Ministeren har jo flere gange annonceret, at hun gerne vil stramme op på retssikkerheden på det sociale område i Danmark, så helt overord-

net er vi spændt på, om det er det lovforslag, vi ser her, som skal gøre det, eller om der kommer flere boller på suppen. Jeg er glad for at se, at ministeren nikker, for ellers synes jeg måske, det trods alt var et begrænset tiltag for at styrke retssikkerhedstilstanden i den danske socialpolitik.

Det første forslag er en sikring af borgerens retssikkerhed. Det fastlægger, hvilken kommune som skal træffe afgørelse, når to kommuner er uenige om handleforpligtelsen, og det støtter vi fra radikal side. Vi synes, det er god præcisering.

Det andet forslag er genindførelse af en retstilstand, hvor kommuner, der er passive og ikke overholder deres handleforpligtelse, kommer til at hæfte for betalingen, hvis det kan bevises, at det er tilfældet. Det er jeg lidt usikker over for, for det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at man tidligere har haft den regel, men at den aldrig er blevet brugt af Ankestyrelsen. Der har åbenbart kun været én verserende sag, som endte i Højesteret.

Kl. 17.45

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at spørge ministeren, om hun forestiller sig, at denne regel vil blive brugt. Jeg spørger, fordi ministerens partifælle, borgmesteren i Århus, jo har været ude i et helt rimeligt frontalangreb mod kommuner, som hun synes har forsømt deres integrationsforpligtelse og andre sociale forpligtelser og ligesom har tøret regningen af på Århus, når de pågældende flyttede til Århus.

Forestiller ministeren sig, at man mere systematisk og i større omfang kommer til at benytte denne nye hjemmel til at sagsøge andre kommuner? Det kunne jeg godt tænke mig at blive klogere på, for hvis det er tilfældet, åbner der sig ret store perspektiver, men måske også problemer, for hvem skal afgøre i stor skala, hvor grænsen for passivitet går? I lovforslaget siges det, at det skal være åbenbart, at der er tale om, at man har forsømt sine forpligtelser. Men hvad vil det sige, og hvem skal afgøre, hvad der er åbenbart?

Det tredje forslag handler om forsorgshjem. Flere har været inde på, hvor svært det også kan være, men grundlæggende er vi positivt stemt over for det forslag.

Det fjerde forslag er harmonisering af reglerne om adgang til refusion for plejevederlag, så de harmoniserer med det, der gælder for hjemmehjælp. Det er vi også positive over for.

Det femte forslag kan man forstå er et første, spædt skridt for at prøve at sikre frie plejehjem og selvejende institutioner samme vilkår i forbindelse med visitering fra kommunerne, og jeg

tør godt gætte lidt på, hvad baggrunden er. Som det også er nævnt i bemærkningerne, er ministeriet blevet opmærksom på en konkret sag. Jeg gætter på, at det er sagen fra Margrethehjemmet i Roskilde, som har udløst, at man nu vil tage dette skridt, før kommunalvalgkampen er afsluttet. Det er jo venligt, at ministeren vil give en håndsretning til sin partifælle i Roskilde, men selvfølgelig savner man, som også flere høringsvar gør opmærksom på, lidt om den fulde udmøntning. Det er især KL, der er inde på, at forslaget her ikke kan stå alene, og jeg håber, vi kan få tilsagn om, at ministeren vil holde fast i, at der kommer lidt mere gennemgribende lovforslag, der gør det lettere at være byplejehjem, og som – og det er lige præcis det, det handler om – giver borgeren et reelt frit valg mellem forskellige former i stedet for den dåsevalgfrihed, som regeringen gør sig i.

Det sjette forslag om øget gennemsigtighed i betalingsforpligtelsen er ikke noget, De Radikale er specielt glade for. Det skyldes simpelt hen retssikkerheden, og vi vil nærlæse og undersøge, om man har lagt snittet rigtigt med hensyn til, hvilke oplysninger man kan få. Grundlæggende set bryder vi os ikke om at lempe på det område, og vi har også noteret, at flere handicaporganisationerne er lidt betænkelige, selv om de godt forstår hensynet til kommunerne. Men det vil vi altså nærlæse.

Til sidst er der så forslaget om, at de lokale politikere med vold og magt skal forholde sig til disse ting. Det er vi sådan set enige i at de skal, men det er klart, at det er lidt specielt, at vi herindefra lovgiver om, hvad der skal ske på kommunalbestyrelsernes møder. Men vi forstår godt tanken bag det, for det er et problem, at tingene ikke bliver behandlet oftere og mere seriøst ude i kommunerne.

Formanden:

Tak til hr. Morten Lidegaard. Så er det fru Pernille Vigsø Bagge som ordfører.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Ministeren fortjener ros for sin vilje til at tage fat i spørgsmålet om handlepligt og få ryddet ud i ansvarsforlygtigelse og abekastning mellem betalende myndigheder. Det giver selvsagt et problem, når en kommune, der skal handle, ikke har incitamentet til det, fordi den ikke er betalingskommune, og SF støtter derfor de grundlæggende intentioner med forslaget.

Men vi tager det altså meget alvorligt, når Datatilsynet advarer mod den tendens, der samtidig ligger i forslaget på et underliggende niveau, nemlig at så snart en borger har været i kontakt med de sociale myndigheder, har den pågældende tilsyneladende samtidig givet tilsagn til at lade hele sit liv ligge åbent for myndighederne. Det kan godt undre, at en liberal regering og en liberal minister, der i princippet helst ser de offentlige myndigheder begrænset, både i omfang og i myndighed, med dette forslag på det nærmeste vælger at give myndighederne mulighed for at foretage husundersøgelser i menneskers livsvilkår, bare fordi de er kommet i berøring med myndighederne i ét spørgsmål. Der er enighed, for så vidt angår præciseringen af ansvar, men SF er lidt bekymret for, at der gives unødvendige åbninger for indsigt i borgernes private forhold.

Med dette forbehold går vi gerne videre med drøftelserne, og jeg skal hilse fra Enhedslisten og sige, at også Enhedslisten i overvejende grad forholder sig positivt til forslaget. Men der er altså spørgsmål til konkrete dele af forslaget, som både SF og Enhedslisten gerne vil søge besvaret i forbindelse med den videre behandling af forslaget.

Formanden:

Tak til fru Pernille Vigsø Bagge. Så er det socialministeren.

KL 17.50

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gerne takke partiernes ordførere for den meget positive modtagelse af lovforslaget og sågar direkte ros fra både den konservative ordfører og SF's ordfører. Det er jo simpelt hen en fornøjelse, når noget sådant finder sted.

Jeg vil blive meget overrasket, hvis der ikke rejses nogle spørgsmål under udvalgsbehandlingen, og jeg synes, det er helt naturligt, at der er behov for at gå i detaljer med nogle af tingene for at se, hvad de egentlig indebærer. Men jeg tror også, at de betænkeligheder, der umiddelbart måtte være, vil blive ryddet af banen.

Som også flere ordførere har været inde på, er formålet med dette lovforslag at skabe klarhed om en række punkter, som vedrører forholdet mellem kommunerne. Der er syv forskellige områder, hvor vi ved at foretage nogle præciseringer bedre sikrer, at det ikke går ud over borgerne, hvis der måtte være uoverensstemmelser mellem kommunerne eller kommunerne sætter

spørgsmålstegn ved, hvem der egentlig har forpligtelsen. Ønsket er på ingen måde at detailregulere, men at sikre, at borgere ikke kommer i klemme på grund af uklarheder eller eventuelle stridigheder mellem kommunerne.

Flere har været inde på praksisundersøgelse, altså at undersøgelser fra klageinstanser skal behandles af kommunalbestyrelsen. Jeg synes, det er afgørende, at vi sikrer, at der på politisk niveau bliver fulgt op på eventuelle kritikpunkter af kommunens administration, og jeg tror altså, det vil betyde, at man ligesom tager ved lære af de undersøgelser, der bliver foretaget. Der er givetvis kommuner, der gør det i dag, men der er tilsyneladende også kommuner, der ikke gør det, og jeg synes, at det er vigtigt at sikre, at det arbejde, der pågår i klageinstanser, også bliver omsat til noget, man bruger til at hindre, at der fremover begås samme fejl, og dermed hindrer problemer i at opstå.

Angående delelementet om refusion ved passivitet vil jeg gerne understrege, specielt over for den radikale ordfører, at det, det handler om her, jo er at give hjemmelsgrundlag til, at der kan rejses betalingskrav over for en kommune, der har forholdt sig passiv i en given situation. Men det er jo klart, at man skal kunne påvise og dokumentere, at kommunen har undladt at handle, og det er klageinstansen, der skal tage stilling til, om det kan påvises.

De steder, hvor denne bestemmelse især vil kunne komme i anvendelse, er på børn og ungeområdet, f.eks. i spørgsmål om børn, der skulle have været tvangsfjernet fra hjemmet, men hvor det ikke er sket. Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi ligesom kan rydde al mistanke om økonomisk tænkning af banen i forbindelse med, om der bliver handlet eller ikke bliver handlet, og jeg synes, det netop på børn og ungeområdet er meget vigtigt, at man ikke lader stå til, i og med at det er børnenes og de unges fremtid, det drejer sig om. Det er klart, at kravet er, at der skal være dokumentation, og at det skal være åbenbart, at der er tale om passivitet. Der er selvfølgelig nogle begrænsninger for omfanget af bestemmelsen, men jeg synes til gengæld, det er vigtigt, at man kan gøre et betalingskrav gældende, når man kan påvise det.

Angående det femte delelement, spørgsmålet om servicearealer, kan jeg sige, at vi i Socialministeriet har fået rigtig mange henvendelser fra kommunerne, som gik på den problemstilling.

Nu ved jeg selvfølgelig, at hr. Martin Lidegaard har en særlig forkærlighed for Roskilde Kommune, men det er bestemt ikke den eneste kommune, der har påpeget problemet med servicearealer og refusionsbestemmelser, når en kommunes borgere er på det pågældende plejehjem. Derfor synes jeg, det er ret og rimeligt, at det også bliver taget med.

Så vil jeg endelig, da både den radikale ordfører og SF's ordfører var inde på det, sige noget om den betænkelighed, der kan være om, hvilke oplysninger en kommune må indhente om en borgers situation, når der skal refunderes. Der er tale om, at kommunen skal kunne få dokumentation for de udgifter, den betaler, bl.a. fordi det giver kommunen et bedre grundlag for budgetlægning, når den ved, hvad den kan forvente af udgifter fremover. Der er ikke tale om, at kommunen skal vurdere borgerens behov, den skal simpelt hen kunne indhente relevante oplysninger, fordi den skal betale udgifterne på området. Det er det, der er sigtet med det punkt.

Kl. 17.55

Men tak for den positive opbakning. Jeg ser frem til udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Ministeren nævnte vedrørende punkt 2, at det er op til klageinstansen at afgøre, om en kommune har ret i, at den tidligere opholdskommune har forsømt noget. Jeg går ud fra, at denne klageinstans som tidligere er Ankestyrelsen og de sociale nævn.

Men det fremgår af bemærkningerne, at da vi havde denne bestemmelse tidligere, blev der aldrig truffet en afgørelse, fordi det var umuligt at påvise eller bevise, at den pågældende kommune havde været i ond tro, og derfor er mit spørgsmål til ministeren: Jeg kan ikke helt gennemskue det – det er muligvis, fordi jeg ikke har gjort mit hjemmearbejde godt nok – men er der en skærpelse i den nye bestemmelse i forhold til tidligere? Og præcis hvor meget forventer ministeren, at den vil kunne bruges?

Jeg kan sådan set godt forstå, hvad det er, ministeren siger, men spørgsmålet er, om man kan forestille sig, at det er noget, der vil blive brugt i stor skala, og om man helt kan overskue konsekvenserne af det. Hvor ligger skærpelsen, og hvor udbredt vil det blive efter ministerens opfattelse?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg tror ikke, vi kan tale om, at bestemmelsen vil blive brugt i stor skala, for min fornemmelse er, at kommunerne i høj grad griber ind, når de ved, at der er brug for det, og der f.eks. er børn eller unge, der har brug for at blive fjernet fra deres hjem. Her tror jeg, at kommunerne i meget vid udstrækning sørger for at handle. Men den vil blive gjort gældende i nogle sager, hvor man kan påvise, at kommunen ikke har ageret, som den burde ifølge de oplysninger, den var i besiddelse af.

Det, der er grundlaget for bestemmelsen, er en højesteretsafgørelse, hvor Højesteret slår fast, at der ifølge retssikkerhedslovens § 9 c ikke er hjemmel til en sådan passivitetsbetragtning. Derfor synes jeg, det er vigtigt, at den hjemmel gives, så man kan vurdere, om en kommune har forholdt sig passivt eller ej. Det er det, der foreslås med denne bestemmelse, og som jeg tidligere har været inde på, vil det først og fremmest være i sager om børn og unge, den vil kunne tages i anvendelse.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Men er der tale om en skærpelse? På den ene side står der, at det ikke er tanken, at bestemmelsen skal give en videre adgang til refusion, end tilfældet var frem til 2003, og på den anden side nikkede ministeren, da jeg spurgte, om der var tale om en skærpelse i forhold til den hjemmel, der fandtes tidligere. Men det er der da ikke. Det er den samme lovtekst, og det vil sige, at der ikke er skærpet noget i forhold til tiden før 2003. Jeg vil bare være helt sikker på, at jeg forstår ministeren rigtigt.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal beklage, hvis jeg kom til at nikke på et forkert tidspunkt, men nogle gange gør man det af ivrighed, fordi man forstår, hvad det er, spørgeren efterlyser.

Jeg skal understrege, at det er et spørgsmål om at give hjemmel til, at man kan foretage denne passivitetsbetragtning og dermed afgøre, om kommunerne burde have handlet eller ikke burde have handlet. Men vi får jo rig mulighed for at uddybe det og skabe yderligere klarhed over det i forbindelse med udvalgsbehandlingen, ifald der er behov for præciseringer.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra medlemmer af Folketinget Frode Sørensen (S), Poul Nødgaard (DF) og Charlotte Fischer (RV), der har orlov, har jeg modtaget meddelelse om, at de fra og med den 5. november 2005 atter kan give møde i Tinget.

Grethe H. Niensens, Henrik Brodersens og Christian Friis Bachs hverv som midlertidige medlemmer af Folketinget ophører herefter fra nævnte dato at regne.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 4. november 2005, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.59